

SEĆAŠ ME SE?

Sofi Kinsela

Prevela
Aleksandra Čabraja

Laguna

Naslov originala

Sophie Kinsella
Remember me?

Za Atikusa

Copyright © Sophie Kinsella 2008

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

IZJAVE ZAHVALNOSTI

Pišući ovu knjigu postavljala sam brojna pitanja o amneziji; zahvaljujem na pomoći Liz Hajg Riv, Seli Baksendejl, a posebno Trevoru Paelu.

Imam neverovatnu sreću da me podržava sjajan tim izdavačkih superheroja. Ogromno hvala svima u *Transvorldu*, naročito Lindi Evans, Lori Šerlok i Stini Smemo.

Kao i uvek, mnogo ljubavi i zahvalnosti mom agentu Araminti Vitli; Niki Kenedi, Sem Idenborou, Valeri Hoskins, Rebecki Votson, Lusindi Betridž i Lusi Kouvi. I onima koji mi pomažu da ostanem normalna: upravi i mojoj porodici, Henriju, Frediju, Hjugu i Oskaru.

PROLOG

Od svih bednih, bednih, najbednijih noći u celom mom bednom životu.

Na skali od jedan do deset to bi bilo... minus šest. A ja čak i nemam neke visoke kriterijume.

Dok cupkam prebacujući težinu s jednog nažuljanog stopala na drugo, kiša mi se cedi niz okovratnik. Preko glave umesto kišobrana držim teksas jaknu, ali ona nije bogzna kako vodootporna. Samo želim da uhvatim taksu, stignem kući, skinem ove glupave čizme i zaronim u finu, toplu kupku. Ali čekamo ovde već deset minuta, a od taksija ni traga ni glasa.

Noge me *otkidaju*. Nikad više neću kupiti obuću na sniženju. Kupila sam ove čizme prošle nedelje na rasprodaji (crne lakovane, s niskom potpeticom, uvek nosim niske potpetice). Bile su mi pola broja manje, ali je prodavačica rekla da će se razgaziti, i da mi stvarno izdužuju noge. A ja sam joj poverovala. Stvarno, najveća sam budaletina na svetu.

Stojimo svi zajedno na uglu neke ulice u jugoistočnom Londonu gde nikad ranije nisam bila, dok iz kluba pod našim nogama bubnja tiha muzika. Kerolinina sestra, koja je reklamni agent, nabavila nam je ulaznice s popustom, i zato smo se

dovukle čak dovde. Samo što sad treba i da se vratimo kući, a ja sam jedina koja uopšte *traži* taksi.

Fi je zauzela jedini ulaz u blizini i gura jezik u grlo tipu s kojim je ranije ćaskala u baru. Sladak je, uprkos uvrnutim brčićima. Niži je od Fi – ali tako je s mnogim momcima, budući da je ona visoka oko metar i osamdeset. Ima dugu crnu kosu i velika usta, a uz to se i napadno smeje. Kad se Fi zakikoće, ori se cela kancelarija.

Koji metar dalje Kerolin i Deb stoje ispod raširenih novina, držeći se pod ruku, i glasno njačući *It's Raining Men*, kao da pevaju karaoke.

„Leksi!“ urla Debs, rukom me pozivajući da im se pridružim. „*It's Raining Men!*“ Duga plava kosa joj je od kiše sva spleljena, ali je i dalje vedra. Debsini omiljeni hobiji su karaoke i izrada nakita. Zapravo, upravo nosim par naušnica koje mi je napravila za rođendan; viseća sićušna srebrna slova L, ukrašena biserčićima.

„Nije ovo nikakav *Raining Men!*“, dovikujem sumorno, „već najobičnija kiša!“

I ja volim karaoke. Ali večeras mi nije do pesme. Nekako sam sva stegnuta, kao da želim da pobegnem od svih. Da se bar Luzer Dejv večeras pojavio, kao što je obećao. Posle svih onih silnih poruka **Limvo te Leksi**; pošto mi je čvrsto obećao da će doći u deset. Toliko sam dugo sedela i čekala, pogleda uprtog u vrata, čak i pošto su mi ostale devojke rekly da se okanem toga. Sad se osećam kao pokisla paćenica.

Luzer Dejv se bavi prodajom automobila, a ja se zabavljam s njim još otkad smo se prošlog leta smuvali na roštilju kod Kerolininih prijatelja. Ne zovem ga Luzer da bih mu se podsmevala – to mu je nadimak. Niko ne pamti kako ga je stekao, a on neće da kaže, zapravo uvek pokušava da ubedi ljude da ga zovu drugačije. Pre nekog vremena počeo je sebe da naziva „Bač“, jer misli da izgleda kao Brus Vilis u filmu *Petparačke priče*. Doduše, ošiššan je kao marinac – ali tu se svaka sličnost završava.

U svakom slučaju, to ime mu se nije primilo. Za svoje kolege on je i dalje Luzer Dejv, baš kao što sam ja Zubata. Tako me zovu još od jedanaeste godine. A ponekad i Tršava. Da budem iskrena, kosa mi je zaista pomalo neposlušna. A i zubi su mi malčice nepravilni. Ali uvek kažem da to mom licu daje osobenost.

(Zapravo, to je laž. Fi kaže da to mom licu daje osobenost. Ja lično nameravam da sredim zube čim se dokopam para i uspem da primoram sebe da nosim protezu, to jest verovatno nikad.)

Pojavljuje se taksi i ja hitro pružam ruku – ali neki ljudi ispred mene ga već zaustavljaju. Super. Očajnički guram ruke u džepove i po mokroj ulici pogledom tražim još jedno žuto svetlo.

A ne samo da me je Luzer Dejv ispalio, nego nisam dobila ni dodatak. Danas je na poslu bio kraj finansijske godine. Svima su podeljeni papirići na kojima je pisalo koliko su dobili novca i počeli su da skaču od sreće jer se ispostavilo da je prodaja u 2003/2004. bila bolja nego što se očekivalo. Kao da je Božić stigao deset meseci ranije. Celo popodne svi su pričali na šta će potrošiti te pare. Kerolin je pričala o putovanju u Njujork sa svojim momkom Metom. Debs je zakazala izvlačenje pramenova kod Nikija Klarka – oduvek je želela da ode tamo. Fi je nazvala Harvi Nikols i rezervisala novu kul tašnu koja se zove „paddington“, ili tako nešto.

A među svima njima našla sam se i ja. I nisam dobila ništa. Ne zato što nisam dovoljno radila, ne zato što nisam ništa postigla, već zato što dodatak dobijate samo pod uslovom da za kompaniju radite najmanje godinu dana, a meni je nedostajala samo jedna nedelja. Jedna *nedelja*. To je tako nepošteno. Tako sitničarski. Kažem vam, da su me pitali šta ja mislim o tome...

Kako god. Kao da bi Sajmon Džonson ikad pitao za mišljenje jednog nižeg referenta prodaje (Podne prostirke). A uz sve ostalo: imam najgore zvanje na svetu. Ponižavajuće. Jedva mi stane na karticu. Zaključila sam: što duže zvanje, to gori posao.

Misle da će vas zaslepiti rečima i da nećete ni primetiti da ste zaglavljani u ugao kancelarije s gomilom odvratnih računa s kojima niko drugi neće da se petlja.

Jedan auto uleće u baru blizu pločnika i ja odskačem u stranu, ali tek pošto mi je mlaz vode već poprskao lice. Iz ulaza čujem kako Fi podgreva atmosferu, šapućući slatkim tipu na uho. Čujem poznate reči i, uprkos neraspoloženju, stiskam usne da se ne nasmejem. Pre nekoliko meseci jedne večeri smo pravile žensku žurku i na kraju priznale jedna drugoj sve svoje prljave tajne. Fi je rekla da svaki put koristi istu rečenicu, i da uvek uspeva: „Imam osećaj da mi se donji veš prosto topi.“

Mislim, stvarno. Koji bi tip još pao na to?

Međutim, po njenim uspesima, reklo bi se da padaju.

Debs je priznala da je jedina reč koju može da izgovori za vreme seksa, a da ne pukne od smeha, „super“. I tako samo govori „Super mi je“, „Ti si baš super“ i „Ovo je stvarno super“. Mada mislim da vam, kad izgledate kao Debs, i ne treba neki naročit repertoar.

Kerolajn se zabavlja s Metom već sto godina i kaže da u krevetu nikad ne priča sem što govori „Ah“ ili „Više“ i jednom, kad je on svršavao, „Sranje, zaboravila sam električnu presu u kosi“. Ne znam je li to ozbiljno mislila; ima čudan smisao za humor, baš kao i Met. Oboje su vrlo pametni – kao pravi štreberi – ali su skroz kul. Kada svi zajedno izađemo, toliko se uzajamno vređaju da je teško reći jesu li ozbiljni. Nisam sigurna čak ni da li *oni* to znaju.

Tada je došao red na mene a ja sam rekla istinu – da momku dajem komplimente. Na primer, Luzeru Dejvu uvek govorim: „Imaš lepa ramena“ i „Imaš tako lepe oči“.

Nisam priznala da to govorim zato što se potajno nadam da će i meni momak reći da sam lepa.

Niti sam priznala da se to još nijednom nije desilo.

Ali nema veze. Kako god.

„Hej, Leksi.“ Dižem pogled i vidim da se Fi odlepila od slatkog tipa. Prilazi mi, navlači moju teksas jaknu preko glave i vadi karmin.

„Čao“, kažem, trepćući da skinem kapi kiše s trepavica. „Gde ti je dečko?“

„Otišao je da kaže devojci s kojom je došao da ide.“

„Fi!“

„Šta?“ Fi ne izgleda nimalo pokajnički. „Nisu par. Ili bar nisu neki.“ Ona pažljivo premazuje usne jarkocrvenom bojom. „Nabaviću gomilu nove šminke“, kaže, mršteći se potrošenom karminu. „*Kristijan Dior*, celu kolekciju. Sad imam dovoljno para!“

„I treba!“ klimam glavom, trudeći se da zvučim vedro. Trenutak kasnije, Fi shvata i diže pogled.

„O, sranje. Izvini, Leksi.“ Ona me grli i steže mi rame. „Trebalo je i ti da dobiješ dodatak. Nije pošteno.“

„U redu je.“ Pokušavam da se nasmešim. „Sledeće godine.“

„Jesi li dobro?“ Fi me pomno posmatra. „Hoćeš li na piće, možda?“

„Ne, moram u krevet. Sutra moram rano da ustanem.“

Kad se Fi priseti toga, izraz lica odjednom joj se promeni, i ona se ugrize za usnu. „Bože. Potpuno sam zaboravila na to. Posle dodatka i svega... Leksi, žao mi je. Baš te je poteralo.“

„U redu je!“ kažem brzo. „Trudim se da ne razmišljam previše o tome.“

Niko ne voli njakavce. Zato nateram sebe da se vedro nasmešim, tek da pokažem da sam dobro, uprkos krivim zubima, uprkos tome što me je dečko ispalio, što nisam dobila dodatak i što mi je upravo umro otac.

Fi nekoliko trenutaka ćuti, dok joj zelene oči blistaju na svetlu automobilskih farova.

„Krenuće ti nabolje“, kaže ona.

„Stvarno to misliš?“

„Aha.“ Ona energično klima glavom. „Samo moraš da veruješ u to. Hajde.“ Ona me grli. „Šta si ti, žena ili kit?“ Fi to govori još otkad nam je obema bilo petnaest godina, i svaki put se nasmešim. „I znaš šta?“ dodaje. „Mislim da bi tvoj otac *želeo* da mu dođeš na sahranu mamurna.“

Srela je mog tatu nekoliko puta. Verovatno je u pravu.

„Hej, Leksi.“ Glas joj odjednom postaje tiši, a ja se trudim da se priblerem. Ionako sam prilično nervozna, i ako sad kaže nešto lepo o tati, mogla bih da zaplačem. Hoću da kažem, nisam ga baš najbolje poznavala, ali otac je otac... „Imaš li možda kondom?“ trgne me njen glas.

Tako. Dakle, verovatno nije trebalo da brinem zbog preterane saosećajnosti.

„Za svaki slučaj“, dodaje ona, vragolasto se smeškajući. „Hoću da kažem, verovatno ćemo samo ćaskati o svetskoj politici, ili tako nešto.“

„Da, sigurno.“ Kopam po zelenoj *Aksesorajz* tašni koju sam dobila za rođendan, tražeći novčanik koji ide uz nju, vadim dureks i diskretno joj ga dodajem.

„Hvala, draga.“ Ljubi me u obraz. „Slušaj, oćeš da dođeš kod mene sutra uveče? Kad se sve završi? Napraviću špagete karbonara.“

„Da“, zahvalno se smešim. „To bi bilo sjajno. Zvaću te.“ Unapred se radujem. Uz tanjir finog testa i čašu vina, ispričaću joj kako je bilo na sahrani. Fi ume da se našali i s najgroznijim stvarima, znam da ćemo se na kraju iskidati od smeha... „Hej, evo taksija! Tak-sii!“ Hitam ka ivici pločnika dok se taksi zaustavlja i mašem Debs i Kerolin, koje sada ciče *Dancing Queen*. Kerolinine naočare su poprskane kišnim kapima, a u pesmi je oko pet tonova ispred Debs. „Hej vi tamo!“ Naginjem se kroz prozor ka taksisti, a slepljena kosa mi se cedi niz lice. „Da li biste mogli najpre da nas odvezete u Balam, a onda...“

„Izvini, srećo, ne volim karaoke“, prekida me taksista, zlovoljno gledajući u Debs i Kerolin.

Zbunjeno zurim u njega. „Kako to mislite, ne volite karaoke?“ „Ne puštam i' unutra, puče mi glava od njihovog jebenog pevanja.“

Sigurno se šali. Ne može ih odbiti zbog *pevanja*.

„Ali...“

„Moj taksi, moja stvar. Nema pića, nema droge, nema karaoka.“ Pre no što stignem da odgovorim, on ubacuje menjač u brzinu i nestaje niz ulicu.

„Kako to mislite 'nema karaoka'?!“, besno vičem za taksistom. „To je... diskriminacija! To je protivzakonito! To je...“

Bespomoćno začutim i osvrnem se po ulici. Fi je opet utočila u zagrljaj Slatkiša. Debs i Kerolin izvode najstrašniju *Dancing Queen* koju sam ikad čula; zapravo, uopšte ne mogu da krivim onog taksistu. Automobili jure i prskaju nas; kiša mi se kroz jaknu cedi na kosu; misli mi se u glavi vrte kao čarape u mašini za pranje.

Nikada nećemo uhvatiti taksi. Ostaćemo cele noći ovde, na kiši. Oni kokteli s bananom su bili grozni, trebalo je da prestanem kod četvrtog. Sutra je tatina sahrana. Nikad pre nisam bila na sahrani. Šta ako se rasplačem i svi počnu da zure u mene? Luzer Dejv je ovog časa verovatno u krevetu s nekom drugom devojkom i govori joj da je lepa, dok ona stenje: „Bač! Bač!“ Stopala su mi našuljana i smrznuta...

„Taksi!“, vrisnem ne razmišljajući, gotovo pre no što sam u daljini razaznala žuto svetlo. Približava se i daje levi žmigavac. „Ne skrećite!“, mašem mahnito. „Ovamo! Ovamo!“

Moram da uhvatim taj taksi. *Moram*. Čvrsto držeći teksas jaknu iznad glave, trčim pločnikom, pomalo se klizajući, vrišteći iz sveg glasa: „Taksi! Taksi!“ Kad stignem do ugla, vidim da na pločniku stoji grupa ljudi, obidem ih i jurnem uz stepenice ka nekoj velikoj zgradi. Ispred nje je ograđena platforma sa stepeništem s leve i desne strane. Odatle ću zaustaviti taksi, i uskočiti u njega. „TAKSI! TAAK-SIIII!“

Da! Zaustavlja se. Hvala bogu! Sad bar mogu da odem kući, okupam se i zaboravim današnji dan.

„Ovamo!“, vičem. „Dolazim, čekajte malo...“

Na svoje zaprepašćenje, primećujem jednog tipa u odelu kako ide prema taksiju. „Naš je!“, grmim, jurnuvši niz stepenice sa suprotne strane. „Naš je! Ja sam zaustavila taj taksi! Da se niste usudili – uh! *Aaaaahh!*“

U trenutku kada mi se stopalo oklizne na mokrom stepeništu, nisam sasvim sigurna šta se dešava. A zatim padam i s nevericom shvatam. Okliznula sam se u svojim glupim, jeftinim čizmama s glatkim đonovima. Tumbam se niz stepenice, poput trogodišnjeg deteta. Očajnički se hvatam za kamenu ogradu koja me grebe, ispuštam *Aksesorajz* tašnu pokušavajući da se uhvatim za bilo šta, ali ne mogu da se zaustavim...

O sranje.

Zemlja leti pravo ka meni, ne mogu ništa da učinim, ovo će stvarno, *stvarno* boleti...

PRVO POGLAVLJE

Koliko sam dugo budna? Je li već jutro?

Tako sam mamurna. Šta se sinoć desilo? Gospode, ala me boli glava. Dobro, nikad više neću piti, *nikad*.

Osećam se tako grozno da ne mogu čak ni da mislim, a kamoli...

Oohh. Koliko sam već dugo budna?

Glava mi puca i sve mi je nekako mutno. A usta su mi sasvim suva. Ovo je najstrašniji mamurluk koji sam ikad imala. Nikad više neću piti, *nikad*.

Je li to neki glas?

Ne, moram da spavam...

Koliko sam već dugo budna? Pet minuta? Pola sata, možda? Nekako ne umem da ocenim.

Kad smo kod toga, koji je danas dan?

Nekoliko trenutaka mirno ležim. U glavi mi bubnja od bola, kao da u njoj radi neka ogromna betonska bušilica. Grlo mi je suvo i sve me boli. Koža mi je kao šmirgla.

Gde sam sinoć bila? Šta mi je s glavom? Kao da je sve u nekoj magli.

Nikad više u životu neću piti. Ovo je sigurno trovanje alkoholom, ili tako nešto. Iz petnih žila se upinjem da se prisetim prošle noći – ali u glavi su mi same gluposti. Neka stara sećanja i slike koji se nasumično nižu, mozak mi radi kao nekakav poludeli ajpod.

Suncokreti se njišu pod plavim nebom...

Ejmi kao beba, liči na ružičastu kobasicu u čebencetu...

Tanjir slanog pomfrita na drvenom stolu u restoranu, vrelo sunce na mom vratu; tata sedi preko puta mene s panama šeširrom, odbija dim iz cigarete i govori mi: „Jedi, dušo...”

Trka u vrećama u školi. O bože, *ne želim* toga da se sećam. Trudim se da izbrišem tu uspomenu ali prekasno je, već je tu... Sedam mi je godina i ubedljivo pobeđujem, ali mi je toliko neprijatno što sam ispred svih ostalih da stojim i čekam svoje prijatelje. Oni me sustižu – a ja se u gužvi nekako spotaknem i stižem poslednja. Još osećam poniženje, čujem smeh, osećam prašinu u grlu, ukus banana...

Čekaj malo. Silom primoravam mozak da se načas zaustavi. Banane.

Kroz izmaglicu se probija novo sećanje. Očajnički se trudim da ga zadržim, da ga zgrabim...

Da. Tako je. Kokteli od banane.

Pile smo koktele u nekom klubu. To je sve čega se sećam. Proklete koktele od banane. *Šta*, za ime boga, stavljaju u njih?

Ne mogu čak ni oči da otvorim. Kapci su mi teški i nekako splepljeni, kao onda kad sam prilepila lažne trepavice nekim šugavim lepkom iz prodavnice, a sledećeg jutra se oteturala u kupatilo i otkrila da mi je jedan kapak prilepljen za oko, i da na njemu stoji nešto nalik na crknutog pauka. Baš zavodljivo, Leksi.

Oprezno prinosisim ruku grudima i čujem šuštanje čaršava. Ne zvuče kao oni kod kuće. U vazduhu lebdi neki čudan limunast miris, a na meni je meka pamučna majica koju ne prepoznajem. Gde sam? Šta za ime boga...

Nisam valjda odšvrljala nekud?

O, čoveče. Jesam li prevarila Luzera Dejva? Da nemam na sebi široku majicu nekog zgodnog tipa koju sam pozajmila da u njoj prespavam pošto smo se cele noći strasno voleli, zbog čega sam sada tako slomljena i sve me boli...

Ne, ja nikad u svom životu nisam bila neverna. Mora da sam prespavala kod neke drugarice, ili tako nešto. Možda bi trebalo da ustanem i istuširam se...

S ogromnim naporom otvaram oči i blago se pridižem.

Sranje. Šta je ovo?

Ležim u zamračenoj sobi, u gvozdenom krevetu. S moje desne strane je tabla s tasterima. Na noćnom stočiću je buket cveća. Trgnem se kad u levoj ruci vidim kanilu, povezanu s velikom kesom tečnosti.

Ovo je nestvarno. U bolnici sam.

Šta se dešava? Šta se *desilo*?

Kopam po mozgu, ali on je kao veliki, glupi, izduvani balon. Treba mi jaka kafa. Pogledom pretražujem prostoriju tražeći neke informacije – ali me oči ne slušaju. One ne žele informacije, žele samo *optreks* kapi i tri aspirina. Opet se zavaljujem na jastuke, sklapam oči i nekoliko trenutaka čekam. Ma hajde. Valjda se sećam šta se desilo. Nisam mogla biti baš *toliko* pijana... Ili jesam?

Čvrsto se držim tog jedinog sećanja, kao usamljenog ostrva u okeanu. Kokteli od banane... kokteli od banane... misli... *misli*...

Destiny's Child. Tako je! Sećanja se sad polako vraćaju. Polako, polako, u odlomcima. Načos sa sirom. Grozne barske stolice s pocepanim presvlakama.

Izašla sam s drugaricama s posla. U onaj glupi klub s ružičastim neonskim svetiljkama na tavanici... negde. Sećam se kako sam pila svoj koktel, skroz očajna.

Zašto sam se osećala tako čemerno? Šta se desilo?

Dodaci. Naravno. Poznati ledeni grč razočarenja u stomaku. A ni Luzer Dejv se nije pojavio. Dvostruki očaj. Ali ništa od toga ne objašnjava zbog čega sam u bolnici. Mrštimo se, trudeći se

iz sve snage da se saberem. Pamtim kako smo mahnito plesale uz Kajli i pevale *We are Family* na karaokama, sve četiri zajedno, držeći se za ruke. Maglovito se sećam kako sam isteturala napolje da zaustavim taksi.

Ali osim toga... ništa. Potpuna praznina.

To je baš čudno. Poslaću Fi poruku i pitati je šta se desilo. Pružam ruku prema noćnom stočiću – a onda shvatam da na njemu nema telefona. Niti na stolici, ni na noćnom ormariću.

Gde mi je telefon? Gde su mi stvari?

O bože. Jesu li me *napali*? Sigurno. Neki tinejdžer s kapuljačom me je tresnuo po glavi i oborio na ulicu, i verovatno je neko pozvao hitnu pomoć i...

Tada mi na pamet pada još jezivija misao. *Kakvo sam rublje imala na sebi?*

Ne mogu da obuzdam tihi jauk. Ovo bi moglo biti zbilja gadno. Možda sam imala one šugave sive gaće i brus koji oblačim samo kad mi je sve rublje prljavo. Ili one izbledele tange boje limuna, s iskrzanim ivicama i Snupijem.

Sigurno nisam obukla nešto ekstra, mislim, ko bi to još radio za Luzera Dejva, čemu tračiti dobre stvari. Žmirkajući, okrećem glavu levo-desno – ali nigde ne vidim nikakvu odeću. Doktori su je sigurno spalili u specijalnom bolničkom uništavaču šugavog rublja.

Pa ipak, pojma nemam kako sam dospela ovamo. Grlo mi je užasno suvo i sve bih dala za čašu hladnog soka od pomorandže. Kad bolje razmislim, gde su svi ti doktori i sestre? Šta ako umirem?

„Hej?“, dozivam slabačkim glasom. Zvuči kao da neko struže rešetkom po drvenom podu. Čekam odgovor – ali i dalje vlada muk. Sigurna sam da me niko ne čuje kroz ta debela vrata.

Onda mi pada na pamet da pritisnem neko dugme s table. Biram ono na kojem je nacrtano nešto što liči na čovečuljka – i, nekoliko trenutaka kasnije, vrata se otvaraju. Uspelo je! Proseđa medicinska sestra u tamnoplavoj uniformi ulazi smešeći se.

„Zdravo, Leksi!“, kaže. „Jeste li dobro?“

„Hm, jesam, hvala. Žedna sam. I boli me glava.“

„Doneću vam nešto protiv bolova.“ Ona mi pruža plastičnu čašu s vodom i pomaže mi da se pridignem. „Popijte ovo.“

„Hvala“, kažem, halapljivo gutajući vodu. „Pa... pretpostavljam da sam u bolnici? Ili, možda, u nekom vrlo modernom spa centru?“

Sestra se smeši. „Žao mi je. U bolnici ste. Ne sećate se kako ste dospeli ovamo?“

„Ne.“ Odmahujem glavom. „Iskreno rečeno, nekako sam smušena.“

„To je zato što ste se udarili u glavu. Sećate li se ičega pre nesreće?“

Nesreća... nesreća... Odjednom mi se sve naglo vraća u sećanje. *Naravno*. Potrčala sam ka taksiju po mokrom pločniku, i okliznula se u svojim glupim, jeftinim čizmama...

Bože blagi. Sigurno sam dobro tresnula glavom.

„Da... mislim da se sećam.“ Klimam glavom. „Pomalo. Pa... koliko je sati?“

„Osam uveče.“

Osam sati. Čoveče. Bila sam u nesvesti ceo *dan*?

„Ja sam Morin.“ Ona mi uzima čašu. „Prebačeni ste u ovu sobu tek pre nekoliko sati. Znae, već smo više puta razgovarale.“

„Stvarno?“, iznenađeno pitam. „Šta sam rekla?“

„Malo ste zaplitali jezikom, ali ste stalno pitali je li nešto bilo šugavo?“ Ona se zbunjeno mršti. „Ili šušljivo?“

Sjajno. Ne samo da nosim šugavo rublje, već i pričam o tome s nepoznatima.

„Šugavo?“ Pokušavam da delujem zapanjeno. „Nemam pojma šta to znači.“

„Pa, izgleda da sada znate šta pričate.“ Morin mi namešta jastuk. „Želite li da vam nešto donesem?“

„Rado bih popila sok od pomorandže ako imate. I nigde ne vidim svoj telefon, ni tašnu.“

„Sve vredne stvari spremamo na sigurno. Proveriću časkom.“ Ona izlazi a ja se obazirem po tihoj prostoriji, još uvek zbunjena. Osećam se kao da sam složila tek mali delić slagalice. Još ne znam u kojoj sam bolnici... kako sam tu dospela... je li iko javio mojima? A još me nešto neprestano muči...

Žurila sam da stignem kući. Da. Tako je. Stalno sam govorila da žurim kući, jer ujutru moram rano da ustanem. Zato što...

O, ne. O, *jebiga*.

Sahrana mog tate. Bila je sutradan u jedanaest sati. Što znači...

Jesam li je *propustila*? Nagonski pokušavam da ustanem iz kreveta – ali vrti mi se u glavi čak i dok sedim. Konačno, nevoljno popuštam. Ako sam je propustila, propustila sam je. Sad se tu više ništa ne može.

Zapravo nisam naročito dobro poznavala svoga oca. Nikad nije bio uz nas; zapravo, bio nam je više kao neki rođak. Kao neki simpatični, veseli ujak koji vam za Božić donosi slatkiše i miriše na piće i cigarete.

A nisam se naročito iznenadila ni kada je umro. Išao je na neku rizičnu operaciju srca, i svi su znali da ima samo pedeset posto šanse da preživi. Pa ipak, trebalo je danas da budem tamo – zajedno s mamom i Ejmi. Hoću da kažem, Ejmi je tek dvanaest godina – i prilično je stidljiva. Odjednom je zamišljam kako sedi u krematorijumu pored mame, sva ozbiljna pod šiškama što joj padaju na oči kao šetlandskom poniju, i čvrsto steže svoju pohabanu, staru *Blu lajon* jaknu. Nije još dovoljno odrasla da sedi kraj očevog kovčega, bez starije sestre da je drži za ruku.

Dok tako ležim, zamišljam je kako se trudi da izgleda hrabra i odrasla, i odjednom osećam kako mi suze klize niz lice. Danas je bila tatina sahrana, a ja ležim u bolnici sa strašnom glavoboljom, a verovatno i slomljenom nogom, ili nečim sličnim.

A i dečko me je sinoć ispalio. I odjednom shvatam da niko nije došao ni da me poseti. Gde su svi moji zabrinuti prijatelji i rođaci, da sede oko moje postelje i drže me za ruku?

Pa, pretpostavljam da je mama bila na sahrani s Ejmi. A Luzer Dejv ume da nestane. Ali Fi i ostale. Gde su one? Kad se samo setim kako smo sve posećivale Debs kad je operisala urasli nokat na nožnom palcu. Gotovo smo kampovale u bolničkoj sobi, donosile joj kafe iz *Starbaksa* i časopise, i odvele je na pedikir kad joj je prst zarastao. I to samo zbog nokta na nožnom palcu.

Dok ja ležim u nesvesti, s infuzijom i svim ovim. Ali očigledno niko ne daje ni pet para za to.

Sjajno. To je prokletu... božanstveno.

Još jedna krupna suza klizi mi niz obraz, upravo dok se vrata otvaraju i Morin ponovo ulazi. Nosi poslužavnik i kesu na kojoj je markerom ispisano „Leksi Smart“.

„O bože!“ uzvikne ona, primetivši da otirem suze. „Da li vas nešto boli?“ Pruža mi tabletu i čašu vode. „Nadam se da će vam ovo pomoći.“

„Mnogo vam hvala“, kažem, gutajući pilulu. „Ali nije to u pitanju. U pitanju je moj život.“ Bespomoćno širim ruke. „Katastrofalan je u svakom pogledu.“

„Naravno da nije“, kaže Morin utešno. „Možda vam se sad čini da je situacija loša...“

„Verujte mi, jeste.“

„Ali sigurna sam...“

„Takozvana karijera mi je u ćorsokaku, dečko me je sinoć ispalio, i dekintirana sam. A iz sudopere mi kaplje prljava smeđa voda u stan ispod mene“, dodajem, prisećajući se s grozom. „Komšije će me verovatno tužiti. A i tata mi je upravo umro.“

Nastaje tišina. Morin izgleda zbunjeno.

„Pa, to zbilja zvuči prilično... loše“, kaže ona konačno. „Ali pretpostavljam da će vam uskoro krenuti nabolje.“

„To je rekla i moja drugarica Fi!“ Odjednom se prisećam Fii-nog blistavog pogleda na kiši. „I pogledajte, završila sam u bolnici!“ Očajnički pokazujem na sebe. „Da li vam to zvuči kao da mi je krenulo nabolje?“

„Pa... nisam sigurna, dušo.“ Morinin pogled bespomoćno luta tamo-amo.

„Kad god pomislim da je nešto grozno, ono postane još groznije!“ Izduvam nos i duboko uzdahnem. „Zar ne bi bilo sjajno kad bi se samo jednom, *samo jednom*, moj život nekim čudom sredio?“

„Pa moramo se nadati boljem, zar ne?“ Morin mi se saosećajno smeši i pruža ruku da uzme čašu.

Vraćam joj je – i u tom trenutku, odjednom primećujem svoje nokte. Prokletstvo. Otkud, do vraga...

Nokti su mi oduvek bili izgrizeni patrljci koje sam pokušavala da sakrijem. Ali sada izgledaju neverovatno. Vrlo su uredni i bledoružičasto izlakirani... i dugački. Zapanjeno buljim u njih, pokušavajući da shvatim šta se dogodilo. Jesmo li sinoć otišle na ponoćni manikir ili tako nešto, a ja sam to zaboravila? Jesam li stavila veštačke? Mora da su izmislili neku sjajnu novu tehniku, jer nigde ne vidim spojeve.

„Inače, tašna vam je ovde“, dodaje Morin, spuštajući mi kesu na krevet. „Idem da vam donesem sok.“

„Hvala“, kažem, iznenađeno gledajući u plastičnu kesu. „I hvala za tašnu. Mislila sam da su je maznuli.“

U svakom slučaju, dobro je što su mi vratili tašnu. Uz malo sreće, baterija u telefonu još neće sasvim iscuriti, pa mogu da pošaljem koju poruku... Dok Morin otvara vrata, guram ruku u kesu – i izvlačim otmenu *Luj Viton* torbu s ručkama od meke kože, sjajnu i očigledno vrlo skupu.

O, *super*. Razočarano uzdišem. Ovo nije moja tašna. Pomešali su me s nekim. Kao da bih ja, Lexi Smart, mogla da imam tašnu *Luj Viton*.

„Izvinite, ova tašna nije moja“, dovikujem – ali vrata su se već zatvorila.

Neko vreme čežnjivo gledam u *Luj Viton* tašnu, pitajući se kome pripada. Nekoj bogatoj pacijentkinji, sigurno. Zatim je konačno spuštam na pod, zavaljujem se na jastuke i sklapam oči.

DRUGO POGLAVLJE

Budim se i vidim zrake jutarnjeg sunca kako se provlače ispod navučenih zavesa. Na noćnom stočiću stoji čaša soka od pomorandže, a Morin nešto radi u jednom uglu prostorije. Iгла za infuziju je volšebno nestala iz moje ruke, i osećam se mnogo normalnije.

„Zdravo, Morin“, izgovaram promuklo. „Koliko je sati?“ Ona se okreće, dižući obrve.

„Sećate me se?“

„Naravno“, kažem iznenađeno. „Upoznale smo se sinoć. Pričale smo.“

„Odlično! To znači da ste izašli iz posttraumatske amnezije. Ne sekirajte se!“, dodaje ona, smešeći se. „To je normalna faza konfuzije posle povrede glave.“

Nagonski dodirujem glavu i napipavam zavoj. Čoveče. Sigurno sam se dobro zveknula o one stepenice.

„Dobro vam ide.“ Tapše me po ramenu. „Doneću vam svež sok od pomorandže.“

Čuje se kucanje, a zatim se vrata otvaraju i u sobu ulazi visoka, vitka žena pedesetih godina. Ima plave oči, visoke jagodice i razbarušenu, talasastu prosedu plavu kosu. Preko duge

dezenirane haljine ima crveni štepani prsluk i ogrlicu od čilibrara, a u ruci nosi papirnu kesu.

To je mama. Mislim, devedeset i devet posto sam sigurna da jeste. Ne znam čak ni zašto se uopšte premišljam.

„Kako ovde *greju*“, uzvikuje ona svojim poznatim, tankim, detinjim glasom.

Dobro, to je definitivno mama.

„Onesvestiću se!“, kaže, hladeći se. „A tako sam se namučila u putu...“ Ona se osvrće po sobi gotovo kao da se tek sada setila gde je dospela, i pita Morin: „Kako je ona?“

Morin se smeši. „Leksi je danas mnogo bolje. Mnogo je manje zbunjena nego juče.“

„Hvala bogu!“ Mama malčice spušta glas. „Juče mi se činilo kao da pričam s ludakinjom, ili s nekim ko je... *retardiran*.“

„Leksi nije luda“, kaže Morin mirno, „i razume sve što kažete.“

Zapravo, jedva i slušam. Ne mogu da prestanem da zurim u mamu. *Šta* joj je? Izgleda drugačije. Mršavije. I nekako... starije. Dok mi prilazi, svetlost s prozora joj pada na lice, i izgleda još gore.

Da nije bolesna?

Ne. Da jeste, znala bih. Ali stvarno, kao da je preko noći ostarila. Odlučujem da joj za Božić kupim *Krem de la mer*.

„Izvoli, dušo“, kaže naglašenim, zvonkim tonom. „Ja sam. Tvoja ma-ma.“ Pruža mi papirnu kesu u kojoj je šampon za kosu, i ljubi me u obraz. Smešno, ali dok udišem poznati miris pasa i parfema od čajne ruže, osećam kako mi naviru suze. Nisam ni bila svesna koliko se osećam izgubljeno.

„Zdravo, mama.“ Pružam ruke da je zagrlim – ali hvatam vazduh. Ona se već okrenula i gleda na svoj majušni zlatni sat.

„Bojim se da ne mogu dugo da ostanem“, kaže ona nekako napeto, kao da će se svet rasprsnuti ako se previše zadrži. „Moram kod specijaliste, zbog Rolija.“

„Rolija?“

„Iz Smokinog poslednjeg legla, dušo.“ Mama mi dobacuje prekoran pogled. „Sećaš se malog Rolija.“

Ne znam kako mama može da očekuje da zapamtim imena svih njenih pasa. Ima ih barem dvadeset, sve mali hrtovi, i čini mi se da ih, kad god dođem kod nje, ima sve više. Nikad nismo držali ljubimce – sve do onog leta kad mi je bilo sedamnaest godina. Dok smo bili na odmoru u Velsu, mama je iznenada kupila malog hrta. A to se preko noći pretvorilo u pravu maniju.

Zaista volim pse. Prilično. Osim kad njih šest skoči na mene čim otvorim vrata. A kad god hoću da sednem na neki dvosed ili fotelju, oni su već tamo. I svi veći pokloni pod novogodišnjom jelkom namenjeni su psima.

Mama iz torbe vadi bočicu *Reskju remedi* sirupa. Cedi tri kapi na jezik, a zatim naglo udiše. „Dok sam dolazila ovamo, bila je grozna gužva u saobraćaju“, kaže. „U Londonu su ljudi tako agresivni. Imala sam jedan *veoma* neprijatan dijalog s vozačem kombija.“

„Šta se desilo?“, pitam, unapred znajući da će mama odmahnuti glavom.

„Bolje da ne pričamo o tome, dušo.“ Ona žmirka, kao da joj tražim da se priseti jezivih dana u koncentracionom logoru. „Hajde da to jednostavno zaboravimo.“

Mami je mnogo šta suviše bolno za razgovor. Kao na primer, to što su mi prošlog Božića uništene nove sandale. Ili stalne pritužbe opštinskog saveta zbog toga što psi prljaju ulicu. Ili, da budemo iskreni, nevolje uopšte. U životu.

„Imam čestitku za tebe“, kaže ona, kopajući po tašni. „Gde li je sad? Od Endrua i Silvije.“

Zbunjeno zurim u nju. „Od koga?“

„Endrua i Silvije, prvih suseda!“, kaže ona, kao da je to savršeno jasno. „Naših komšija!“

Naše prve komšije se ne zovu Endru i Silvija. Zovu se Filip i Megi.